

Daniel Salgado

Poeta e jornalista galego.

Como é que definirías o teu traballo artístico?

Escribo poemas. Quero que se inscriban na longa e diversa secuencia artística que, desde inicios do século XX, intenta acompañar ou nace do movemento real que pretende suprimir o estado de cousas existente.

Como se establece a relación entre o poético e o político no teu traballo?

Como inevitábel. O político forma parte da miña existencia cotiá, ben en sentido forte, ben en sentido laxo. Daquela, acaba por se introducir tamén na escritura -ben en sentido forte, ben en sentido laxo. A escritura tamén forma parte da existencia cotiá. A partir desta realidade fundacional, a relación entre o poético e o político presenta numerosos ángulos. Non sempre é posíbel atender a todos. Na actualidade, e na esfera da escrita -é dicir, sen repararmos na esfera da produción e distribución do obxecto libro, por caso- obsesióname procurar poemas en que a súa política dea conta da opresión cotiá, doméstica, do traballo -é dicir, do vector fundamental da vida- nun país da periferia do centro capitalista que acaba de sufrir unha brutal devaluación social. Quero evitar o discursivismo e certa retórica -que busquei en certos tramos da miña obra-, ademais da lingua de madeira, e dar cun ton menor, cunha política e cunha poética humildes pero intransixentes. Coido que non estou sendo capaz.

Como valorizas o impacto real e a influêncía política da tua obra na sociedade?

Son incapaz de valoralo. Só agardo que os meus poemas actúen sobre a conciencia de quen os le. Pero tamén son incapaz de valorar se o fan.

Em termos de intervención política no espazo público, existen numerosos casos de creación artística de elevada ressonância. Há algún exemplo que consideres especialmente significativo na actualidade?

Ás veces considero que o importante é manter unha ollada política emancipadora sobre o que sucede. É dicir, sobre todo ser quen de descifrar a intervención política reaccionaria no espazo público. Decatámonos de como, por exemplo, a cidade é cada vez máis un lugar unicamente destinado a creación e acumulación de plusvalía por parte dos propietarios. Velaquí unha brutal intervención política no espazo público, continuada e teimuda. Cómpre que esta realidade tamén compareza nos poemas.

Daniel Salgado estudou Ciéncias da Comunicación e realizou una tese de doutoramento em Filologia Galega na Universidade de Santiago de Compostela. É director de *Ariel. Boletín quincenal de cinema en galego* e colaborador de *A Trabe de Ouro*, *A Nosa Terra*, *Dorna* e *Xistral*. Traduziu Allen Ginsberg ao galego e é coautor do documentário *O río é noso* (2004), que critica as barragens no Alto Ulla. Formou parte do grupo de música Das Kapital e, desde 2018, do projecto musical Vietcong. Como poeta recebeu, em 2001, o Premio de Poesía O Facho; o Premio de Poesía Uxío Novoneyra (2002) com *Sucede*; o Premio Esquíó de poesía (2004) com *Días no imperio* e o Premio de Poesía Gonzalo López Abente (2013) com *Os tempos sombrizos (diario)*. O seu último livro de poesía é *O Gran Rexeitamento. Flores para Albert Ayler* (2017).